

Thuis sterven

Het is een warme zomerdag. Op de afdeling gaat alles zijn gewone gangetje. Het is rustig en heel wat mensen zitten buiten in de schaduw.

Een van die mensen komt mijn bureau binnengewandeld en zegt: ‘Er staat buiten een rare meneer.’

Ik wandel mee en buiten staat inderdaad een wat oudere man met een vragende blik. Hij draagt een muts en een winterjas alsof het erg koud is, terwijl de zon ongenadig op hem inbeukt. Naast hem, aan elke kant één, twee erg grote reiskoffers.

Ik stap op hem af en geef hem een hand. ‘Zoekt u iets?’ ‘Niet echt’, antwoordt hij, ‘ik kom gewoon naar huis.’ Ik vraag hem wat hij bedoelt? ‘Gewoon, ik ben teruggekomen.’

‘Ik werk hier al enige tijd, maar kan me niet meteen herinneren jou hier ooit ontmoet te hebben.’ ‘Nee’, zegt hij, ‘ik ken jou ook niet.’

Hij volgt me naar mijn bureau en zet zich, erg vanzelfsprekend, neer. Hij steekt van wal: ‘Het is genoeg geweest. Ik ben daar nu zes jaar geweest. In dat huis in Antwerpen. Ik heb mijn best gedaan, dat mag ik zeggen, denk ik. Maar ik ben moe. Leeg gevochten. Ik mocht altijd terugkomen, heeft de dokter gezegd. Wel, ik ben terug.’

Verder babbelend ontdek ik dat de man hier ooit vertrokken is en, op zijn eigen vraag, naar Beschut Wonen in Antwerpen verhuisde. Blijkbaar is het daar allemaal goed verlopen. Hij was daar, besluit ik, graag gezien. Hij vertelt immers: ‘Ik wilde al een tijd terugkomen, maar de Willy zei altijd dat ik het goed deed. Dat ze tevreden waren. Dat er geen enkele reden was om terug aan een opname te denken. Dus ben ik in alle stilte vertrokken. Deze morgen erg vroeg. Zodat de Willy mij niet kon tegenhouden.’

Ik bel de dokter en we besluiten de man terug op te nemen. We bellen onze collega’s in Antwerpen die erg verrast zijn door het initiatief van Jan. Maar ook zij beseffen: zijn keuze is gemaakt.

Drie weken later blijkt de verkoudheid die Jan dreef zich zo warm aan te kleden op een zomerse dag eigenlijk een verwoestende kanker te zijn.

Na een korte maar pijnlijke strijd sterft Jan op onze afdeling. Wellicht zonder het zelf te beseffen, had Jan besloten om thuis te sterven.

Stef